

Lust en schande

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314593

NUR 332 / 342

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
De Crime Compagnie

© 2022 Marianne en Theo Hoogstraten

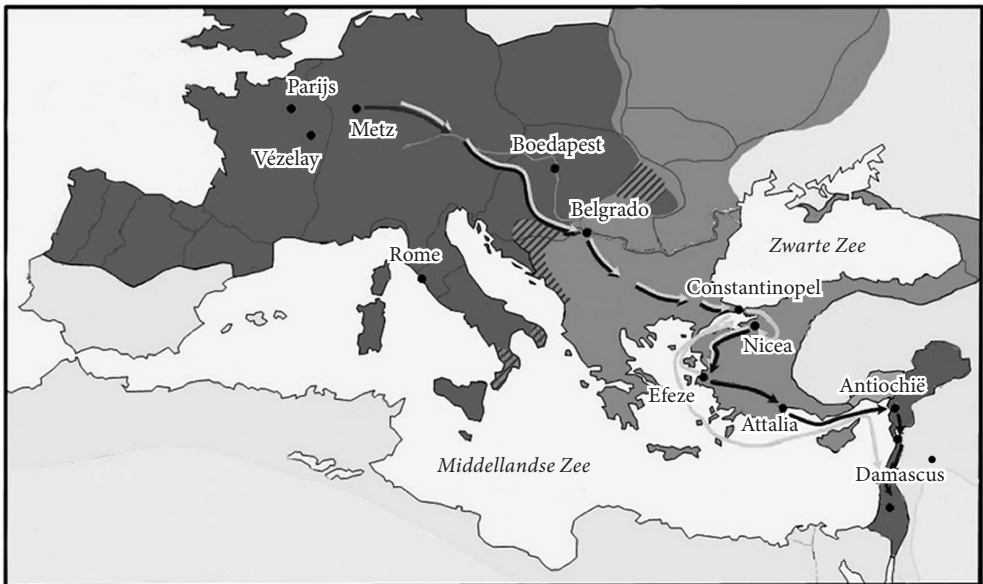
Omslagontwerp: Cunera Joosten

Foto omslag: © Ildiko Neer, Arcangel

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Route Tweede Kruistocht 1147-1149

Lichte lijn = route van de Duitse koning Koenraad
Donkere lijn = route van Louis en Eleonore

Proloog

ANTIOCHIË, NAJAAR 1148

Genietend liet ze zich iets dieper in het lauwarme water zakken. Dit was hemels, na de ontberingen van de maandenlange reis om hier te komen. Heel even schoven beelden van tenten in de modder, uitgeputte soldaten en ruiters die wolken pijlen afschoten over haar netvlies. Ze duwde ze weg, wilde ze niet meer in haar hoofd toelaten. Het was voorbij, hier kon ze haar leven weer oppakken en gelukkig worden. Vanaf het moment dat ze hem op de kade in de ogen had gekeken was daar geen enkele twijfel meer over geweest.

‘Is de temperatuur van het water zo goed, madame?’ vroeg een bediende.

Ze zette een dienblad met een kruik wijn, glazen, schaaltes met vruchten en oosterse zoetigheden naast haar op de rand van het bassin.

‘Als u wilt kan ik het warmer maken.’

‘Straks misschien.’

De jonge vrouw deed een paar stappen achteruit en bleef bij de ingang van het badhuis staan. Dat leek een beetje op de Romeinse badhuizen in Poitiers, maar dan veel verfijnder. Rondom de twee bassins

stonden beelden van naakte mannen en vrouwen, en aardewerk vazen met sierlijke planten erin, sommige in bloei. De muren waren versierd met kleurige fresco's vol erotische voorstellingen. Uit een fontein tussen de bassins spoot een wolk van fijne druppeltjes. Het geruis van het water maakte haar loom. Ze gaf eraan toe, nam een paar slokjes wijn en dompelde zich bijna helemaal onder in het water.

‘Is het naar je zin, Eleonore?’

Ze kreeg een schok. Daar stond hij, op de plek waar het dienstmeisje had gestaan. Haar had hij natuurlijk weggestuurd, zonder iets te zeggen, want dat zou ze hebben gehoord. Een knikje met zijn hoofd, een gebaar met zijn hand, en de bedienden hier begrepen al wat hij van hen verlangde.

‘Wat heb ik dit gemist.’ Ze zuchtte diep. ‘Heerlijk.’

‘Dit had je toch niet in Parijs?’

‘Nee. Poitiers, bedoel ik, al zijn de badhuizen daar nogal primitief vergeleken met hier.’

Hij lachte innemend. ‘Ik wist wel dat het je zou bevallen. Bezwaar als ik erbij kom?’

Ze slikte even. Hij maakte haar nerveus, opgewonden vooral. Of kwam dat door de voorstellingen op de muren, die weinig aan de fantasie overlieten?

‘Kan er niemand binnenkomen?’

‘Nee. Maak je geen zorgen. Vroeger moesten we ons verstoppen en stiekeme afspraakjes maken. Nu hou-

den mijn bedienden iedereen op afstand. Vertrouw daar maar op. Mag ik? Alleen als jij het ook wilt.’

Natuurlijk wilde ze dat, niets liever zelfs. Maar was het niet veel spannender om dat niet meteen te zeggen?

‘Je hebt toch al twee glazen laten neerzetten, met een grote kruik wijn?’

Hij schoot opnieuw in de lach. ‘Ik kan je nog steeds niet voor de gek houden. Dat had ik kunnen weten. Daarom ben ik zo dol op je.’

‘Kom dan maar,’ zei ze met een gezicht alsof ze hem een gunst verleende. Tegelijk werkte ze zich zover omhoog, dat haar borsten boven water kwamen. Het miste zijn uitwerking niet. Zijn ogen gingen er meteen naartoe.

‘Daarmee kun je wedijveren met godin Aphrodite, dat beeld daar,’ wees hij. ‘Ze zijn voller dan ik me herinner, en nog mooier.’

‘Nog steeds dezelfde verleidelijke mooipraterij.’ Ze glimlachte. ‘Kom je er nog in?’

Hij liet zijn zijden kamerjas van zijn lijf glijden. Haar adem stakte. Het lichaam dat ze zich herinnerde was gespierder geworden, met een vlakke buik en brede schouders. Zijn gebronsde huid maakte het beeld af. Boven, op het terras, toen hij haar naar zich toe trok, had ze al gevoeld hoe sterk zijn armen waren. Maar daar waren ze allebei gekleed geweest, en waren er

bedienden in de buurt.

‘En jij kunt wedijveren met dat standbeeld daar.’ Ze overdreef niet eens.

‘Dat is Hercules,’ grinnikte hij. ‘Meen je dat nou?’ Hij kwam naast haar zitten en zwaaide zijn benen over de rand.

Haar hart begon sneller te kloppen, haar bloed kookte. Ze waren weer samen, ze kon ongeremd dingen zeggen die ze bij andere mannen nooit in de mond zou nemen.

‘Je lijkt er sprekend op. Alleen is dat dingetje tussen zijn benen vergeleken met wat ik bij jou zie wel erg klein.’

Hij lachte, liet zich in het water glijden, en sloeg zijn armen om haar heen.

‘Weet je zeker dat je dit wilt?’ Zijn stem klonk hees.

‘Volgens oma La Dangereuse maakt leven in zonde je veel gelukkiger dan een saai huwelijk.’

‘Jouw oma, mijn moeder,’ fluisterde hij in haar oor. ‘Alsof ze wist dat dit zou gebeuren. Een dubbele zonde, die twee keer zo gelukkig maakt.’

Ze smoorde zijn woorden met haar lippen, sloeg haar benen om zijn heupen en drukte zich vaster tegen hem aan. Haar bloed kookte. Heel haar lichaam smachtte ernaar om zich aan hem te geven.

Hier had ze al zo lang over gedroomd.

BORDEAUX, ZOMER 1137

Eleonore genoot. Ze lachte en zwaaide naar de mensen die langs de route stonden. Die hadden hun huizen versierd met bloemen, vlaggen en tapijten. De straten waren bestrooid met bladeren waardoor het geroffel van de paardenhoeven werd gedempt. Met de houten zolen van hun schoeisel stampten de toeschouwers mee op het ritme van de trommels en de fluitmuziek van de muzikanten die voor hen uit liepen. Ze juichten en riepen hun adviezen toe die soms verre van kies waren. Ze moest er vooral om lachen. Dit waren haar onderdanen. Zo lieten ze horen dat ze haar geen slecht hart toedroegen en haar accepteerden als hun hertogin.

Louis leek nauwelijks van de rit te genieten. Zijn gezicht stond stuurs en hij deed zelfs geen moeite om naar de mensen te zwaaien. Af en toe keek ze even opzij en probeerde ze zijn blik te vangen, maar hij keek dan snel van haar weg. Wist ze maar wat hij dacht. Was het leven hier zoveel lossier en uitbundiger dan in Parijs dat hij zich er ongemakkelijk onder voelde? De bevolking van Bordeaux maakte niet elke dag een huwelijk mee tussen hun hertogin en

de toekomstige koning van Frankrijk.

Zij had erop gestaan dat ze vanuit de kathedraal Saint-André, waar de aartsbisschop van Bordeaux vroeg in de ochtend hun huwelijk had voltrokken, te paard naar Le Palais de l'Ombrière zouden rijden. Daar zouden ze hun huwelijksmaal geven, voor honderden gasten. Het moest een feest worden met muziek en dans, en natuurlijk optredens van jongleurs, acrobaten en de beroemdste troubadours die Aquitanië rijk was.

Louis had koeltjes gereageerd toen ze het hem voorstelde. Hij zat er zo te zien niet op te wachten, maar voelde waarschijnlijk aan dat ze zich het plezier van een rijtoer door Bordeaux en een groots huwelijksfeest niet zomaar zou laten ontnemen. Een stevige confrontatie met zijn bruid, nog voor ze officieel waren getrouwd, leek hij uit de weg te willen gaan. Eleonore dirigeerde haar paard tot vlak naast het zijne. 'Vind je het niet geweldig, Louis, al die mensen?' riep ze boven het rumoer uit. Ze keek glunderend naar hem op. Ogenschijnlijk deed hij een poging om naar haar te glimlachen, maar echt lukken wilde het niet. Straks, tijdens het feest, zou dat wel veranderen, daar zou ze samen met Petronilla wel voor zorgen. Flink wat wijn, afkomstig uit de wijngaarden rond de stad, een paar vermakelijke liederen, mooie danseressen, vrolijke muziek en lekker eten. Daar

moest zelfs zo'n stijve noorderling van ontdooien.

'Waarom zwaai je niet, Louis? Dat zien de mensen graag. Ze zijn blij dat hun hertogin met zo'n knappe man is getrouwd.' Ze schonk hem haar liefste glimlach.

'Hoor je wel wat ze naar ons roepen?' vroeg hij met een strak gezicht. 'De onbeschaamdheid. Wat moet abt Suger daar niet van denken?'

Abt Suger... Meteen was haar glimlach verdwenen. Die afschuwelijke geestelijke in zijn monnikspij had ze het liefst direct in de Charonne laten gooien.

Sinds hun eerste ontmoeting was die zuurpruim met zijn samengeknepen lippen en zijn misprijzende blik altijd bij Louis in de buurt geweest. Die had hem moeten wegsturen, zoals je een bedelende hond verjoeg als je lekker zat te eten. Maar nee! Louis riep hem juist regelmatig bij zich om advies te vragen. Walgelijk!

Nu ze erover nadacht, had ze toch liever een flinke woordenwisseling over deze rijtoer met Louis gehad. Dan had hij haar kunnen laten zien dat hij daarin niet haar mindere was. Vervolgens zou ze uiteraard haar zin hebben doorgedreven om te laten zien wie in Aquitanië de dienst uitmaakte. Ze was heel benieuwd hoe hij dat zou hebben opgevat.

'Dat moet je niet zo serieus nemen, Louis. Ze bedoelen er niets kwaads mee. Weet je...'

 Ze dirigeerde